

Arrest

nr. 204 317 van 24 mei 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. KOENTGES
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 27 november 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 november 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 december 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die *loco* advocaat K. KOENTGES verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. CEURVELTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 mei 2017 dient de verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in functie van haar Belgische partner, waarmee zij een sedert 20 april 2017 wettelijk samenwoont.

Op 14 november 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) een beslissing in het kader van de voormelde aanvraag.

Het betreft de thans bestreden beslissing, die werd betiteld als *“beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten”*.

De bestreden beslissing werd aan de verzoekster ter kennis gebracht op 16 november 2017 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16.05.2017 werd ingediend door:

Naam: de O.

Voornaam: L. M.

Nationaliteit: Brazilië

Geboortedatum: (...)1957

Geboorteplaats: R.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar wettelijk geregistreerde partner, de genaamde D. L. R. L. H. (RR: ...) van Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15/12/80.

Overwegende dat de wettelijke samenwoning pas sedert 20/04/2017 werd geregistreerd;

Overwegende dat de Belg in functie van wie de aanvraag werd ingediend, sedert 28.09.2017 is overleden;

Overwegende dat betrokkene zich niet bij de referentiepersoon kan voegen, zoals bepaald in artikel 40bis §2,1° van de wet van 15.12.1980, daar er niemand is waar betrokkene zich bij kan vestigen.

Overwegende dat betrokkene zelf niet langer kan beschouwd worden als de partner van een Belg en er geen wettelijke band meer is aangezien de wettelijke partner van de betrokkene overleden is.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

(...)”

2. Over de rechtspleging

De verzoekster heeft, overeenkomstig de bepalingen van artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), tijdig een synthesememorie ingediend.

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de vreemdelingenwet doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bijgevolg uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

De verweerder werpt in de nota met opmerkingen de volgende excepties van niet ontvankelijkheid op:

“Verweerder merkt op dat ex artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gebracht kunnen worden indien de verzoeker doet blijken van een belang. “Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering, volstaat het niet dat de verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, 118), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. Baert, en G. Debersaques, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).” (RvV 30 januari 2017, nr. 181394).

De verwerende partij meent dat de verzoekster in casu niet doet blijken van een actueel belang. Daar de wettelijk samenwonende partner van verzoekster overleden is, heeft verzoekster geen belang bij een vernietiging van de bestreden beslissing. Gezinshereniging is niet langer mogelijk (RvV 16 april 2015, nr. 143424). De verzoekster erkent zelf in het verzoekschrift dat de referentiepersoon overleden is. Een vernietiging van de bestreden beslissing zou de verzoeker bijgevolg geen enkel voordeel opleveren.

De Raad stelde reeds in arrest nr. 152200 van 10 september 2015 dat de verzoeker na overlijden van de referentiepersoon geen belang heeft bij huidig beroep: “...kan de verwerende partij na vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf slechts vaststellen dat de echtgenoot van verzoekster is overleden, waardoor zelfs op de eerste dag van de nieuwe termijn van zes maanden, geen positieve beslissing kan worden getroffen door de verwerende partij. Het betoog van verzoekster is dan ook niet van aard dat het alsnog toelaat enig belang bij huidig beroep aan te tonen.” Ook de Raad van State oordeelde in arrest nr. 239.327 van 9 oktober 2017 dat naar aanleiding van het overlijden van de referentiepersoon de verzoekende partij geen belang meer had bij de verderzetting van de procedure.

Er kan in casu geen voor verzoeker positieve beslissing meer getroffen worden door de verwerende partij, ongeacht of de bestreden beslissing vernietigd zou worden.

De vermelding in de titel van de bestreden beslissing “...met bevel om het grondgebied te verlaten” betreft een materiële vergissing. Nergens in de bestreden beslissing wordt een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven aan de verzoekster.”

3.1. Wat betreft de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden

De verweerder voert aan dat de verzoekster geen voordeel kan halen uit en dus geen belang heeft bij een eventuele vernietiging van de bestreden verblijfsweigering aangezien de referentiepersoon is overleden en in dit geval hoe dan ook geen positieve beslissing mogelijk is.

In de synthesesmemorie repliceert de advocaat van de verzoekster dat zij gerechtigd is op de afgifte van de gevraagde verblijfstitel aangezien de verweerder verzuimd heeft binnen een termijn van zes maanden een beslissing ter kennis te brengen. In die hypothese zou de verweerder gehouden zijn tot de afgifte van de verblijfstitel zonder dat de wet andere voorwaarden stelt. De verzoekster meent daarom er alle belang bij te hebben dat de weigeringsbeslissing uit het rechtsverkeer wordt gehaald, zodat zij haar recht op de afgifte van de verblijfstitel kan laten gelden.

De Raad stelt dienaangaande vast dat de verzoekster haar belang bij het beroep verbindt aan het eerste middel, waarin wordt aangevoerd dat de bestreden weigeringsbeslissing werd getroffen met miskenning van de vervaltermijn van artikel 42, eerste lid, van de vreemdelingenwet. Samen met de verzoekster stelt de Raad vast dat het bestuur, bij miskenning van deze vervaltermijn, zonder enige verdere voorwaarde en met toepassing van artikel 52, §4, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), de gevraagde verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie dient af te geven. In die hypothese kan dan ook niet zonder meer worden voorgehouden dat de verzoekster, bij het overlijden van de referentiepersoon, hoe dan ook geen belang meer kan doen gelden bij de nietigverklaring van de bestreden weigeringsbeslissing.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid wordt verworpen.

3.2. Wat betreft de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten

De verweerder stelt in de nota met opmerkingen tevens dat de vermelding in de titel van de bestreden bijlage 20 “... *met bevel om het grondgebied te verlaten*” een materiële vergissing betreft en dat in werkelijkheid geen bevel werd afgegeven aan de verzoekster.

Op 18 februari 2018 maakt de verweerder tevens een aantal stukken over aan de Raad. Het betreft onder meer een interne nota van 18 december 2017, opgesteld door dezelfde gemachtigde als deze die de bestreden bijlage 20 heeft getroffen. In deze nota stelt de gemachtigde het volgende:

“(…)

De bijlage 20 die op 14/11/2017 is genomen, moet echter zonder BGV zijn. De vergissing bestaat erin dat er een verkeerde template werd aangemaakt. Vandaar dat er geen rekening is gehouden met artikel 74/13 van de wet van 15/12/1980. In de begeleidende brief naar de gemeente staat de reden waarom er geen BGV is genomen.

“(…)”

Zoals de verzoekster in haar syntheseseminarie en ter terechtzitting terecht aanvoert, blijkt uit de bewoordingen van de thans bestreden akte echter dat niet enkel het verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd maar dat haar tevens het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten. In de akte van kennisgeving wordt ook uitdrukkelijk meegegeven dat de verzoekster het grondgebied dient te verlaten, ten laatste op 16 december 2017. Het gebrek aan specifieke motivering in de bestreden akte omtrent de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat de bestreden akte naar de vorm wel degelijk een dergelijk bevel omvat.

De Raad stelt evenwel vast dat de beide partijen te deze eigenlijk hetzelfde standpunt innemen. Door de nietigverklaring te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten, dat vervat zit in de bestreden bijlage 20, streeft de verzoekster na dat dit bevel *ab initio* uit het rechtsverkeer wordt weg genomen. De verweerder van zijn kant stelt dat er in werkelijkheid nooit is beslist om aan de verzoekster het bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Dit komt erop neer dat er nooit een dergelijke bevel in het rechtsverkeer aanwezig is geweest.

Aangezien de bestreden akte naar de vorm echter wel degelijk een bevel om het grondgebied te verlaten omvat, acht de Raad het in deze omstandigheden passend om dit bevel ter wille van de rechtszekerheid en met het oog op de duidelijkheid in het rechtsverkeer, te vernietigen.

Beide partijen hebben zich voor dit punt ter terechtzitting gedragen naar de wijsheid van de Raad.

De middelen die tegen het bevel om het grondgebied te verlaten werden aangevoerd, behoeven geen verder onderzoek.

4. Onderzoek van het beroep inzake de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden

De verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 42 van de vreemdelingenwet en van artikel 52 van het vreemdelingenbesluit.

In de syntheseseminarie wordt hieromtrent het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing schendt art. 42.1. Vreemdelingenwet:

In casu werd de beslissing ter kennis gebracht op 16 november 2017. dit is één dag later dan de termijn van 6 maanden sedert de aanvraag dd. 16 mei 2017.

Overeenkomstig art. 52 § 4 Vreemdelingenwet is de Staatssecretaris derhalve gehouden tot afgifte van de verblijfskaart.

De bestreden beslissing dient derhalve vernietigd te worden.”

De in artikel 42, § 1, van de vreemdelingenwet bedoelde vervaltermijn van zes maanden is enkel een termijn voor het nemen van de “*beslissing*”. Noch in de wettekst, noch in de voorbereidende werken, noch in de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof komt de termijn van de kennisgeving aan bod. Ook in artikel 52, § 4, van het vreemdelingenbesluit, dat mede uitvoering geeft aan artikel 42, § 1, eerste lid,

van de vreemdelingenwet, is geen sprake van een termijn voor de kennisgeving van de beslissing (RvS 17 januari 2017, nr. 237.044).

In casu blijkt en staat het buiten betwisting dat de bestreden weigeringsbeslissing werd genomen binnen de in artikel 42, §1, van de vreemdelingenwet bedoelde vervalttermijn. Dat de beslissing buiten deze termijn aan de verzoekster werd ter kennis gegeven, doet niet ter zake.

Het enig middel is ongegrond.

5. Kosten

Aangezien één van de bestreden beslissingen wordt vernietigd, en nu minstens moet worden vastgesteld dat de verzoekster door de bewoordingen van de bestreden akte werd voorgespiegeld dat er daadwerkelijk een bevel jegens haar werd getroffen, past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 november 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt voor het overige verworpen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE